

Інна ФІЛІПОВА
(м. Київ)

УКРАЇНСЬКИЙ РАХУНОК: БЕЗПРЕЦЕДЕНТНИЙ ПРЕЦЕДЕНТ

Якщо попервах моя особиста реакція на одне міркування, що його потім обговорювали в перервах між засіданнями чергового Міжнародного форуму з Голодомору в Україні (24. 11. 2006 р. м. Київ) була доволі обережною, то по певнім часі мушу визнати – щось вельми і вельми слушне у тій тезі таки справді є. Ба, – може, й куди більше: адже йдеться про річ особливої ваги для української історичної тяглости.

А йшлося про те, щоб під час доленосних українських голосувань чи референдумів із питань принципів, життєво важливих для держави, на теренах якої було скоєно цей безпрецедентний злочин, долучати також і голоси всіх невинно убієнних в часі Голодомору.

Дехто скаже: “Отакої! Це щось незрозуміле!”

А хтось схитне головою, – мовляв, надумали!

Проте, – не поспішаймо із висновками. У кожному разі, ніхто не заперечить, що є певна принципова колізія. І те, що одна із її складових - українці, **фізично відсутні** ось тут, зараз, поруч із нами, - ще ні про що не говорить, тобто не є остаточним доказом відсутности духовної.

Будь-чия **фізична** відсутність – наслідок певної першодії: можна, скажімо, виїхати з якогось населеного пункту, можна вийти з кімнати...

А якщо першодія - зумисний, спланований злочин? Саме за даного випадку **фізична відсутність** мільйонів людей - результат їхнього **фізичного знищення** конкретними **фізичними особами**, тобто тими, хто ставив собі це за мету.

З іншого боку, ті, хто пойменують оці “ненаукові роздуми” після наукової конференції, наприклад, “демагогією”, - вочевидь, вже заздалегідь змирилися з юридичною неможливістю “позмагатися” із незаперечним доконаним фактом злочину нелюдського виміру. Їхній аргумент – “Адже ж нічого подібного у світовій правничій практиці не було”.

Тому й не скеровуймо це питання лишень у площину **правничого** обґрунтування, – його вирішення потребує певної внутрішньої розкутості, незалежності від усталених, а то і накинених навмисне, суспільних приписів.

... Дослухайтеся. Чуєте? У цій трагічній геополітичній партитурі нараз виокремився один-єдиний самотній звук... його незвичне, тривожне бриніння ріже слух, дисонуючи із узвичаєною брехнею...

Правда, дивно відлунює це, не модне сьогодні поняття, – мораль?..

Так от. Стосовно моралі та – **фізично** відсутніх.

Вперше про це я прочитала у аналітичній газеті “Український оглядач” (тижневик Філософського товариства України та Соціологічної асоціації України) у № 9 за 1993 рік.

Редакційна стаття на першій шпальті (за підписом В. Баришполя) містила, зокрема, й таке твердження: “Геноцид та етноцид – це є жахіття. Та пам’ятаймо,

що за засадничу мету був **етоцид**, – адже передусім гинули з голоду Ті, хто зі своєї природи не могли виживати коштом інших – совісні й нелукаві, розумні й гіднісні люде.

Де Ті люде, де їхні діте, де діте їхніх дітей?.. Як нам бракує їх сьогодні! Може, тому так важко долати страх?”

Нарешті, здається, всі складові непростої колізії, про яку йдеться тут, з’ясовано. Це, перш за все, відсутні фізично (або ж невинно убієнні) і невіддільно коло них – поняття моралі – як однієї із засад людського існування.

Наступна складова – ми і наш страх (а також, зазначимо задля справедливості, – і наші спроби його долати). І – не забуваймо ані на мить – **ті і сьогоднішні “колеги” тих, хто причетні до диявольщини на землі українській** – геноциду української нації.

За всіх наявних складників – ще декілька “вступних” міркувань. Оскільки “дійових осіб” цієї неоднозначної колізії визначено, тож до них і апелюймо, – ясна річ, що з позицій здорового глузду. Притлумімо і душевний біль, який у нормальній людини є природнім супутником будь-яких “оперативних втручань” на тлі історичного діагнозу “Голодомор”.

У першій нашій тезі звернемося до юриспруденції та одного з її понять – “аналогія права”. Так от, за розглядуваного випадку “голоси” було насильно “вилучено”. Ми ж їх тільки “повертаємо”. Власним всенародним вольовим рішенням (наприклад, шляхом референдуму). Своєю волею “перекриваємо” оту, - лиховісну.

Нехай не хвилюються ті, хто вважають: достеменно кількість “убієнних голосів” невідома. Це так, але все’дно їх не дорахуємося, – бо хто знає, скільки б у них народилося дітей? А убієнні під час ще двох Голодоморів – 1921-22 років та 1946-47 років? Долучімо сюди і Гулагівську статистику смертей...

Відмітаю й недовіру тих, хто, припустімо, дорікне: ще невідомо, по чиєму боці були б убієнні.

Повторю ще раз: окрім інших визначень, існує ще й визначення – етоцид. І очевидно, по чиїм боці були б сьогодні вони, – найморальніші та найчесніші.

Поза будь-якими сумнівами, вони обрали б шлях виключно достойний. І шалька терезів хитнулася б саме у цей бік.

Наступні виписки – для подальшого опрацювання. Маю на увазі тих, хто волею самотужки дошуковуватися істини.

1. Євангелійний вислів “Смертю смерть подолав”.
2. “І мертвим, і живим, і ненарожденним землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнє посланіє”.

Т. Г. Шевченко

3. “На цвинтарі розстріляних ілюзій
Уже немає місця для могил.”

В. Симоненко

4. Навмисне вбивство – серед гріхів, що волають до неба про помсту.

Катихизм християнської віри

А якщо цей шерг продовжити свідченнями з часів Голодомору? Уявляєте, скільки разів отією жалобною стрічкою можна було б оперезати Землю?

У цій тезі подаємо дві цитати – нам “на противагу”. Люди старшого покоління потвердять: ступінь їхньої заяженості у ще недавні часи був надзвичайно високим:

“Ленин всегда живой,
Ленин всегда с тобой,
В горе, надежде и радости...
Ленин – в твоей весне,
В каждом счастливом дне,
Ленин в тебе и во мне!”

“И Ленин такой молодой,
И юный Октябрь впереди!”

Логіка (з позицій здорового глузду, – як і домовлялися) тут така. Ілліч – завжди живий, здоровий, молодий, усміхнений, завжди з ними (з ким – дотумкуйте самі). Одне слово – вічноприсутній.

Про мільйони невинно убієнних таке потвердити, чи, боронь Боже, взяти їхні “голоси” на “український баланс сьогodenня” – то вже щось нечуване!!!

Звинуватять в усіх смертних гріхах. Хоча, погодьтесь, останнє “смертне” визначення (див. попередню тезу, пункт 4.) – це саме про тих, звироднілих, хто мають прямий стосунок до брутального втручання у генофонд нації.

Ми ж мусимо вважати (і відчувати!) саме їх – невинно убієнних – вічноприсутніми, бо це ті мільйони українців, що були насильно вилучені із колообігу українського життя ленінсько-сталінським режимом.

Ще одне. Шлях обстоювання ідей, навіть облудних, завжди вимагав від “гравців” певних зусиль.

Розуміли це і “ляльководи” більшовицької камарильї.

Перед тим, як навічно (як їм здавалося) утвердити, що “Ленін – завжди молодий”, а “Жовтень – буде завжди попереду”, – у карбованому ритмі маршу рядовим своїм бійцям вони втовкмачували:

“И вновь продолжается бой,
И сердцу тревожно в груди...”

Тож не скидаймо з рахунку т. зв. *ing*-ову форму (є така форма дієслів у англійській мові, коли дія весь час триває) “бездатності” опонентів.

В юридичній науці є й такий відомий постулат: “Що не є заборонене – те є дозволене”.

Так от: чи є якісь юридичні закони або ж статті котрогось там кодексу, що б забороняли оприлюднення міркувань та ведення дискусій на цю тему?

Ми ж, з позицій здорового глузду, можемо припустити, що поговорити (“нехай патякають”) на тему долучення “голосів” невинно убієнних сьогоднішні “ляльководи” нам ще сяк-так дозволять. А стосовно референдуму? Зрозуміли? Отож бо й воно...

Відтак усвідомлюю, що для РФ будь-які серйозні трактування Голодомору – дратівлива тема. Але й російські “специ від юридичних спецслужб” не мають жодних юридичних “ротозатикальних” контраргументів.

А якби й були, то цікаво, до якого кодексу їх було б віднесено? Господарчого?

Цивільного? Кримінального?

Бо незалежно від чийогось, хай і старанно замаскованого, кон'юнктурного трактування, це питання – у площині найвищого Кодексу – Чести й Гідності будь-якої цивілізованої спільноти.

Як людина законслухняна, я шаную закони. Очевидно, – в межах, умовно кажучи, мого-нашого земного буття. Але розумію: факт існування людства взагалі (і поступу, вочевидь!) ширший за факт існування найдосконаліших законів, написаних найдосвідченішими правниками, затверджених найдостойнішими (повіримо і в це) державними особами під час мого-нашого буття на цій землі – тут і зараз.

Ось чому, вкотре відійшовши від “юридично-мантрових навіювань”, поміркуймо у межах українських часопросторових реалій.

Рід – це поняття серйозне та вагоме навіть у “звуженому форматі” – сімейному.

А що вже казати про Рід у форматі “Народ – його споконвічна земля”!

Відчуваєте, як миттєво розширилися межі попередніх форматів (а відтак, її поняття, про які йдеться – мораль, злочин, кара, маніпулятивні технології, відповідальність, право, врешті, – “життєві каденції” кожного з нас)?

Ці міркування увели нас до такого широчезного і глибинного виміру, як Трисуття (минулого, теперішнього та майбутнього). Саме тут, у цьому часопросторі, ми й не маємо права зневажати жодну з ідеологем: занадто істотні речі вони приховують.

Тоді, погодьтеся, всі наші земні *de jure* аж ніяк не співмірні із глобально-космічними *de facto*.

Останнє – вкрай серйозне. Тому що тільки Там, у Високості, оте ексклюзивне Дійство Найвищого Рангу – справдешнє, до того ж – вічне. І – саме в ньому перебувають мільйони душ невинно убієнних.

А тут, у “дійстві” формату мого-нашого буття (точніше, пере-буття) слід враховувати усім без винятку: не хизуймося ні перед Смертю, ні перед мільйонами окремих “маленьких” смертей окремих “маленьких” людей.

Це – потенційно небезпечно. Для кожного з нас. Без винятку.

Остання теза. Поза теорією Вернадського про ноосферу, сучасними теоріями інформаційних полів, навіть поза міфологічними віруваннями українців у блаженний край вирій, де перебувають одлетілі душі, – маємо згадати й таке поняття, як ідеологічний простір тої чи іншої держави.

І нам, у 21 сторіччі, вже слід, врешті, визначитися: то чи маємо ми до цього ідеологічного простору стосунок – чи ні? Ствердна відповідь не проста, – бо накладає й нелегкі зобов'язання.

Найперші з них: повірити в те, що цей невидимий простір справді існує, розібратися у системі де в чому незвичних координат і, пам'ятаючи про гвалтовно вирваних із земного життя, зрештою самим визначитися ідеологічно.

Маховик зла назад не розкрутити. Реалія ця – незаперечна, і ніякі словесні пасажі тут не допоможуть.

Але усунути зловісну присутність лихої чужорідної волі, оту чорну за інформаційною суттю хмару над Україною – нам до снаги.

Це багатоцільова акція, завершальним етапом якої, сподіваємося, стане імплементація морально-етичного обов'язку до засадничих юридичних актів Української Держави.

А багатовекторність попередніх, підготовчих кроків, – показник не слабкості задуму, навпаки, – позитиву.

Уявімо ці зрушення. У чистій українській ноосфері (чи то у вирію) легшим стане перебування мільйонів праведних душ невинно убієнних, будуть поновлені (шкода, що тільки через десятиліття) її непорушні моральні принципи.

Нарешті: ми позбудемося страху, а головне, – не передамо нащадкам – як генетичний спадок – забруднений ідеологічний простір нашої держави.

І сукупно – це буде вартісний крок.